

Pasitarę nykštukai subūrė varnų ir žvirblių komandą. Visas būrys išskrido ieškoti dingusiųjų ir tų, kuriems galbūt dar reikia pagalbos.

Per audrą girios žvėreliai ir nykštukai kartu gelbėjosi, vienas kitam padėjo, ir beveik visiems pavyko pasprukti nuo gaisro.

Iš tiesų ne visiems pasisekė – zuikis vis dar nežinojo, kur jo tėtis, o voveraitė visų klausinėjo, gal kas matė jos vyriausią vaiką, kuris prieš audrą išlėkė gilių parnešti.

Nykštukų Tukų namuose didelė nelaimė!

Didžiojoje Giroje siautėjusi audra sukėlė gaisrą. Gerai, kad pasipylė lietus ir užgesino ugnį, kol ji neišplito per visą girią.

Didžioji Giria atsilaikė.

Tačiau buvo liūdna matyti sudegusią pievą, pajuodusius medžius, sunaikintus žvėrelių ir nykštukų namus.

Dabar žvėreliai glaudėsi vienas prie kito. Jiems buvo neramu, kad neteko namų, kad turi būti nepažįstamoje girios dalyje.

Buvo sunku patikėti, kad gaisras baigėsi, kad kažkada galės grįžti į senąsias vietas. Jie kalbėjosi, kad nežino, ką ras – ar dar kada augs nogos pievoje, ar atsigaus apdegę medžiai, ar atsiras zuikio tėtis ir voveraitės sūnus. Dejavo, pagalvoję, kaip būtų, jei būtų sudegusi visa giria?

Senasis Tukas išminčius visa tai girdėjo ir suko galvą, kaip padėti.

Štai!

Nykštukas ramiai užlipo ant kelmo, kad visi geriau jį matytų ir girdėtų, ir emė kalbėti.

Jis pradėjo tų, kad Tukų proseneliai prisiminė laikus, kai Didžioji Giria dar buvo tik mažas jaunas miškelis.

Išminčius pasakojo, kaip buvo sunku augančius medžius apsaugoti nuo stirmų ir zuikių. Taip, nuo šių mielių žvėrelių, kurie kėsinosi nugaruoti visus jaunuosius medelius.

Pasakojo, kaip Giria atlaikė potvynį, kai pavasarį išsiliejo upelio vanduo, o po to sausrą, kai viskas kėsinosi išdžiūti. Ir šis gaisras nebuvo pirmasis Giroje.

Tačiau visuomet negandos praėdavo. O girios žvėreliai ir nykštukai toliau rūpinosi Didžiąja Giria – sodino medžius, prižiūrėjo juos paugusius, padėjo mažiesiems žvėreliams išgyventi ilgas žiemas.

„Sunku netekti namų, dar sunkiau netekti artimųjų“, tai pasakęs nykštukas liūdnai pažvelgė į zuikį ir susigūžusią voveraitę.

Bet čia juos pasiekė susijaudinusių žvirblių ir varnų balsai – jie pranešė, kad rado į kitą girios pusę sprukusius mažąjį voveriuką ir zuikio tėtį. Jie taip pat parvedė paklydusį ežiuką, kurį tuoj priglaudė ežių šeima. Garšiai ir džingiai pasitikę gelbėtojų komandą ir atrastuosius, pagaliau žvėreliai nurimo ir pasiruošė nakčiai.

Užmigo galvodami apie jų laukiančius svarbius darbus. Jie padės Didžiąjai Giriai atsigausti, ir vėl įoje įkurs savo įaukius namelius.